

Getuigenis van een medestander:

Een paar huizen verder in onze straat woonde een wat zonderlinge vrouw samen met haar zoon. Ze hadden moeilijkheden op vele vlakken en werden begeleid door het OCMW. Doordat de vrouw een eerder mannelijk voorkomen had en een direct en ruw taalgebruik, werd ze als bevreemdend en ook wel als bedreigend ervaren.

Regelmatig sprak ze ieder die ze tegenkwam aan met de vraag "heb je niet een beetje geld voor mij?" In de buurt sprak iedereen over haar en over de ergernis die ze met haar vraag om geld teweeg bracht, maar niemand sprak mét haar.

Op een keer op een zondagmorgen zag ik haar vanuit ons livingraam op ons tuinmuurtje zitten. Ik ging naar buiten, zette me naast haar en vroeg: 'ben je moe?' En plots vertelde ze me honderduit over haar gezondheidsproblemen en over een operatie die ze zou moeten ondergaan.

Het was een aangenaam gesprek van mens tot mens, en het viel me op dat ze toen niet achter geld vroeg. Zou het kunnen dat haar nood aan gewoon menselijk contact sterker was dan de behoefte aan geld?

Een tijd later belde haar buurvrouw bij ons aan met een petitie 'Of we wilden tekenen want ze waren het beu, die overlast naast de deur, je weet wel hé'. Ja, het ging er wel eens heftig aan toe tussen moeder en zoon en de politie moest soms tussenbeide komen.

Maar een petitie tekenen tegen hen, dat ging ons toch te ver. De ene mens, die sterker in het leven staat, die dan zou beslissen dat een andere, die zwakker staat, weg moet... neen, dat konden en wilden we niet, hoe en waar eindigt zo iets?

We gingen in gesprek met de buurvrouw waarom we de petitie niet tekenden en we beaamden dat het voor haar niet prettig moet zijn als het geroep en geruzie van de burens je woning regelmatig binnen dringt. En dat wij daar geen last van hadden omdat we een aantal huizen verder wonen. Maar toch... 'mensen verjagen kan toch nooit een oplossing zijn,' reageerden we... een petitie tegen mensen? Er moesten toch andere antwoorden kunnen gevonden worden. En vooral: was er al met die vrouw zèlf gepraat? Eerst werd het stil en even later zei de buurvrouw: met zo'n mensen valt niet te praten.. 'Misschien moet je het toch proberen, misschien kunnen we het samen proberen', opperden we.

De buurvrouw bedankte ons voor het gesprek en keerde huiswaarts.

Toen ik die buurvrouw later nog eens tegenkwam zei ik haar: ik zou ook geen petitie tegen jou tekenen hoor. Dat weet ik, zei ze, heel de buurt spreekt over jullie. Iemand zei me: 'eigenlijk is het een geruststelling dat er mensen zijn die opkomen voor wie alleen en zwak staat. Dat is een garantie voor ons allemaal.'

Ondertussen is die zonderlinge vrouw plots overleden en haar zoon is verhuisd. Maar voor ons en hopelijk voor meerderen in de buurt, lieten ze een appèl na tot menselijkheid en solidariteit.

Medestander zijn: het is opkomen voor wie aan de kant geduwd wordt, het is steeds en overall de vraag stellen: hoe kunnen we samen bouwen aan een wereld waarin iedereen een waardige plaats heeft?